

מ"ת 8307/11 - מדינת ישראל נגד פלוני, פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 15-11-8307

בפני כב' השופט משה סובל

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד:

1. פלוני (קטין)
ע"י ב"כ עוז יעקב קמר
2. פלוני (קטין)
ע"י ב"כ עוז לאה צמל

המבקשת:

המשיבים:

החלטה (משיב 1)
(МОТОРНАЯ ЛЕГКОСТЬ)

1. המדינה הגישה בקשה למעצרם של המשיבים, קטינים בני 15.5 (משיב 1) ו-17 (משיב 2), עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם בתפ"ח 8258-11-15. ההחלטה זו מתייחסת לבקשת הנוגעת למשיב 1 (להלן: "המשיב").
2. נגד המשיבים הוגש ביום 3.11.15 כתוב אישום המইיחס להם עבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); ועבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק.
3. על פי עובדות כתוב האישום, בשלבי חודש ספטמבר 2015, על רקע מתיחות דתית ולאומית נמשכת, החל ברחבי הארץ גל של פיגועי טרור רצחניים ואלימים נגד אזרחים יהודים חפים מפשע וכנגד אנשי כוחות הביטחון. ביום 25.10.15 הגיע המשיב למקום עבודתו של משיב 2 (להלן: "פלוני") בשכונת א-טור בירושלים. השניים שוחחו ביניהם על פיגועי הטרור שבוצעו על ידי צעירים אשר הוכפים לשاهדים, ודנו ברעיון לבצע בעצם פיגוע בירושלים כנגד יהודים ולהפוך לשاهדים. בסמוך לכך, גמלה בלבו של המשיב ההחלטה לבצע פיגוע דקירה כלפי יהודים במטרה לההורג, ובכך להפוך לשheid. ביום 26.10.15 הגיע המשיב פעם נוספת למקום עבודתו של פלוני. המשיב שוחחו ביניהם, ובמהלך השיחה שיתף המשיב את פלוני בהחלטתו לבצע את הפיגוע הרצחני והלאומני. השניים החליטו בצוותא יחד לבצע את הפיגוע בירושלים ביום המחרת. במסגרת התכנית, החלטתו המשיבים כי הם יצטיאו בגרזן - אותו יחזק המשיב, וב███ - אותו יחזק פלוני, ובאמצעות כל תקיפה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

אלו יבצעו את הפיגוע. ביום 15.10.27, בשעות הבוקר, הגיעו המשיבים לעיר העתיקה בירושלים, נכנסו לחנות חומרית בנין באזור שער שכם וקבעו שם יחד גראן וסכין. המשיבים הכנסו את כל התקיפה לשקיית ולקחו את השקיית עםם. בסמוך לאחר מכן, הגיעו המשיבים לשער שכם וישבו במקום מספר דקוט. לאחר מכן הלכו המשיבים לטويلת הנמצאת בין כיכר צה"ל לשער יפו, וזאת כשהגרן והסכין נמצאים איתם בתוך השקיית, במטרה לבצע באמצעותם את הרצח. המשיבים ישבו על ספסל אבן במקום והמתינו לקורבן יהודי מתאים. בסמוך לכך הגיעו למקום שוטר אשר חשד במשיבים. השוטר עיכב אותם ומנע את ביצוע הפיגוע.

המבקשת טעונה, כי בנסיבות אלה ניסו המשיבים שלא כדי לגרום למוות של אדם והחזיקו סכין מוחוץ לתהום בתיהם או צורךם שלא למטרה כשרה.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה כאמור המבקשת את הבקשה דנא למעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים. לטענתה, ישנן ראיות לכך להוכיח את אשמתם בנסיבות המיוחסים להם, ובכללן אמרות המשיבים במשפטה. לטענת המבקשת, העבירות המיוחסות למשיבים מקיימות חשש סביר ששחרורם יסקן את ביטחונו של אדם ואת ביטחון הציבור ומשכך קמה עליו למעצרם מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרים), התשנ"ז-1996 (להלן: "חוק המעצרים"). עוד נטען, כי העובדה שמדובר בעבירות הקשורות בנשך קר, בפרט בתקופה מתוודה ורגישה זו, המלאה בשורה ארוכה של פיגועים הפוקדים לאחרונה את ישראל בכלל ואת ירושלים בפרט, מקימה חזקה בדבר מסוכנותם של המשיבים לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים.

לעמדת המבקשת, חומרת העבירות וניבויותיהן מבססות את המסקנה כי אין תחליף ראוי למעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם, גם שמדובר בקטינים.

5. בדין שהתקיים ביום 15.11.11 יציג המשיב על ידי עו"ד עטף פרחאת מטעם הסניגוריה הציבורית. פלוני יציג בדיון על ידי עו"ד לאה צמל מטעם הסניגוריה הציבורית. שני הסניגורים הסכימו לקיימן של ראיות לכך בדין המשיבים לעבירה של חבלה חמורה בכונה מחמורה לפי סעיף 329(2) לחוק העונשין; ולקיימן של ראיות לכך לעובדות כתב האישום, למעט החלק הכללי שבו, בcpfou לתיקונים המתחייבים משנהו העבירה. בהחלטתי מאותו היום קבעתי כי די בהסכמה זאת להקים עילת מעצר וכי להורות על הכנסת תסקרי מעצר בעניינים של המשיבים, אף שעמדת המבקשת הייתה ונותרה כי קיימות נגדם ראיות לכך לעבירה החמורה יותר של ניסיון לרצח. התסקרים הוגשו ביום 15.11.22 ו-15.11.23. בדין שהתקיים ביום 15.11.24 בעניינו של פלוני הוסכם בין הצדדים כי הצעת שירות המבחן להשמה פלוני במעון נועל תיכון, כך שירות בתי הסוהר ילווה אותו לрайון קובליה במסגרת חוץ ביתית טיפולית. תסquier מעצר משלים בעניינו של פלוני, בעקבות תוכאות

הראיון, אמור להיות מוגש עד ליום 20.12.15.

6. ביום 19.11.15 שוחררו הסגנoria הציבורית ועו"ד פרחאת, על פי בקשתם, מהמשר "צוג המשיב", לאחר שהמשיב שכר את שירותו של עו"ד יעקב קמר.

7. בדיון שהתקיים ביום 25.11.15 טען עו"ד קמר כי אין בנמצא ראיותلقואורה נגד המשיב לא לעבירה של ניסיון לרצח (לה טוענת המבקרת) ולא לעבירה של חבלה חמורה בכונה מחמירה (לה הסכימים הסגנור הקודם, עו"ד פרחאת). לדידו, גם אם עולה מאמרות המשיבים בחקירה כי יכול שהיתה להם כוונה לרצוח יהודי, הרי שהבעת כוונה מילולית בפני עצמה אינה בת-ענישה, מה עוד שהמשיבים טוענו, באותו אמרות ממש, כי הם התחרטו אף נתפסו בטרם התחלו לחזור לבתיhem. עו"ד קמר הוסיף, כי אף אם רכישת הגראן והסכין נעשתה בעקבות אותה "כוונה", הרי שמדובר בשלבי הכנה בלבד, ומאחר שלא התרבצה כל תנועה של המשיבים לעבר קורבן כלשהו, כלל לא התרבשה עבירות הניסיון. עו"ד קמר אישר כי ישנם סיכויי הרשעה בעבירה של אחיזות סכין או נשך, אלא שלשליטה בשל גilm הצעיר של המשיבים ואופי העבירה, אין בה כדי להקים עילית מעצר. לאור המכשול האמור נתען כי יש לשחרר את המשיב לחלופה של מעצר בית בשעות שלאחר הלימודים בבית הספר, תחת פיקוח הדוק של הוrio ושל גורמי בית הספר.

8. עו"ד קמר הוסיף והעלה טענות בדבר קבילות הودאות המשיבים ואופן גבייתן, ובכלל אלה: התנהגות החוקרים, שעות החקירה, תנאי החקירה, מניעת זכות ההיוועצת עם עורך-דין, וכיוצא באלה. אולם מקוםן של טענות אלה להתרבר במסגרת ההליך העיקרי, ועל כן איןני נדרש לדון בהן במסגרת הנוכחית.

ראיות לכואורה

9. כידוע, בחינת קיומן של ראיות לכואורה אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר אלא מסתפקת בבחינת הפטונצייאלי הטמון בחומר החקירה הגולמי. ראיות לכואורה בהקשר זה, הן ראיות גולמיות שלגביהן קיימים סיכויי סביר שיעיבודן במהלך המשפט יוביל בסופו לראיות "רגילות", אשר מבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996)). לאחר שיעינתי בחומר החקירה וشكلت לארו את טענות הצדדים, מצאתי כי יש בחומר הראייתי די כדי לבסס לכואורה את האשמה המויחסת למשיב בעוצמה מספקת לשם מעצר עד תום ההליכים.

10. המשיב הודה בחקירותיו כי הוא ופלוני נפגשו ביום 25.10.15 וביום 26.10.15 וקבעו לנסוע לירושלים ביום 27.10.15 על מנת לבצע פיגוע ולהפוך לשহדים (ראו למשל: תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 28, ש' 18-1; עמ' 30, ש' 17-39; עמ' 31, ש' 8-10; עמ' 32, ש' 10, ש' 16-19; עמ' 35, ש' 17-18; תמליל חקירה

מיום 15.10.2015, עמ' 2, ש' 32-35; עמ' 9, ש' 22-32; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 15, ש' 23-31; עמ' 16, ש' 1-14; עמ' 41, ש' 24-30). המשיב אף לא חלק על רצף האירועים שהתרחשו במהלך יום 27.10.15, לפיו הוא ופולוני הגיעו לבוקר לעיר העתיקה, אכלו ארוחת בוקר, שיחקו כשעה בחנות מחשבים, אכלו קינוח, נכנסו לחנות חומרי הבניין וקנו גראן וסcin (ראו למשל: תמליל חקירה מיום 15.10.2015, עמ' 34, ש' 24-29; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 41, ש' 10-17).

במהלך חקירותיו מסר המשיב מספר גרסאות שונות:

על פי גרסה אחת, המשיב הבהיר כי תכנן לבצע פגוע, וטען כי רכש את הגראן והסcin במטרה להפחד, אך שברגע שיחסיק באחד מהם - ירו בו וכך יהפוך לשheid (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 47, ש' 4-29; תמליל חקירה מיום 15.10.2015, שעה 19:33, עמ' 35, ש' 3-6; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 23, ש' 4-5; עמ' 26, ש' 37-39; עמ' 27, ש' 5-9; עמ' 41, ש' 10-17).

על פי גרסה שנייה, המשיב ופולוני תכננו לעשות שימוש בגרן ובסcin רק במקרה בו יהודים יתגלו בהם או יתקפו אותם: "הוא [משיב 2] אמר לי 'למה? אתה רוצה להיות השheid או מה?' אני אמרתי לו... אם מישהו התגירה بي, אני מתכוון לתקוף אותו, אם אני אהיה השheid אז אני אהיה השheid" (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 28, ש' 1-18). בהקשר זה אף מסר המשיב, שאם יהודי היה מתגלה בו ו"מוחזיא עליו משחו, אני מוחזיא את זהה... אני מרביץ לו עם מה שיש לי... או שאני דופק אותו עם הלחב" (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 46; ראו גם: תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 16, ש' 10-18; תמליל חקירה מיום 28.10.15, ש' 8-9; עמ' 25, ש' 25-11; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 12, ש' 27-36; תמליל חקירה מיום 30.10.15, שעה 19:33, עמ' 14-15; ש' 24-30; עמ' 25, ש' 36-38; עמ' 26, ש' 33-39; עמ' 28, ש' 21-34).

על פי גרסה שלישית, המשיב טען שהוא ופולוני תכננו לתקוף מישהו באמצעות הגראן והסcin, ולשאלה האם התכוונו לדקור השיב: "משהו צזה" (תמלול חקירה מיום 27.10.15, עמ' 45, ש' 31-39; תמלול חקירה מיום 28.10.15, עמ' 7-8). המשיב אף הודה בהמשך כי תוכן הסיכום שלו עם פולוני היה: "נדוף יהודים, נתגירה בהם" כדי שיירדו בהם וכך יהפכו לשheidim (תמלול חקירה מיום 29.10.15, עמ' 21, ש' 14-6; עמ' 23, ש' 4-5; עמ' 32, ש' 11-24; עמ' 36, ש' 11-14).

על פי גרסתו האחרונה, המשיב הודה כי הוא ופולוני תכננו יומיים קודם לכן לדקור היהודי (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 43, ש' 13-14; עמ' 19). בהזדמנות אחרת טען, שהמחשבה להרוג או לפצע יהודי התגבשה אצלו רק בבוקר يوم 27.10.15 (תמליל חקירה מיום 28.10.15, עמ' 12, ש' 27-28; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 13, ש' 9-16). כך למשל

אישור בחקירתו מיום 28.10.15, עמ' 18 ש' 8-10:

"**החוקר: כן, אבל אתה הייתה לך כוונה שתרוג חradi ואני אהיה שהיד, נכון?**

המשיב: כן... .

בمعنى השאלה כיצד חשב להפוך לשידוד אמר המשיב: "**אני חשבותי על להרוג (אקטול במקור) Chradi... או שאני ארדוד אחורי Chradi עם סכין או עם מקל או משה... וכאשר אני ארדוד אחורי אז יורים بي**" (תמליל חקירה מיום 28.10.15, עמ' 5, ש' 31 ואילך); ובהמשך הוסיף כי אם היה תופס Chradi, היה תוקף או הורג אותו (שם, עמ' 6, ש' 15-23). כן מסר כי הושפע מאד מהילד שביצע פיגוע בתחנת הרכבת הדר הכרמל בירושלים: "**משהו מבפנים זה... כלומר חלש אני נדלקתי...**" (תמליל חקיקה מיום 28.10.15, עמ' 4, ש' 39-30; עמ' 5, ש' 11, 18-17; עמ' 16, ש' 20).

עם זאת, המשיב ציין לא פעם במהלך חקירותיו כי התחרט ובעוד לא הייתה לו כוונה להרוג (תמליל חקירה מיום 28.10.15, שעה 19:33, עמ' 30, ש' 4-7; עמ' 37, ש' 12-14; תמליל חקירה מיום 28.10.15, עמ' 15, ש' 24; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 23, ש' 38-39; עמ' 53, ש' 10-15; עמ' 55, ש' 1-2). כך למשל טען: "**לא להרוג אותו, לא ידע איזה הוא... אם אני אכה אותו...**" (תמליל חקירה מיום 28.10.15, עמ' 8); "**אני התחרטתי... שני אheroog וכאליה... רציתי ללקת הביתה**" (שם, עמ' 10, ש' 26-38). המשיב אף הוסיף, כי כלל לא ידע מה עשות כחלק על פניהם היהודי מבוגר: "**אין אני אליך אליו וארביך לו או אתגרה בו או להפחיד אותו? אין...**" (תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 56, ש' 1-13; עמ' 57, ש' 31-39).

11. בתמליל עימות מיום 28.10.15 בין המשיבים ("טרגיל") ניתן למצוא ראיית היהודי בכך שהמשיב מספר לפולוני כי לאחר שלוש שעות חקירה "**הוזדתי, התחלתי לספר**" (עמ' 19, ש' 1-2) ואף מティיח בפולוני: "**יא גבר אתה חמור? אתה שמת את הכל עלי يا גבר**" (שם, ש' 35-36).

12. חיזוק נוסף למאגר הראייתי הלכאי הקשור את המשיב לעבירות המוחשות לו מצוי בדבריו של פולוני, אשר אישר בחקירותיו כי המשיב טען בפניו מספר פעמים שהוא "**רוצה למות, להיות שהיד**" (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 10, ש' 31-37; עמ' 14, ש' 3-7; עמ' 18, ש' 32-34; עמ' 21, ש' 1; עמ' 28, ש' 12-15; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 55, ש' 30-37). לדבריו, המשיב סיפר לו ביום 26.10.15 כי כתב להוריו מכתב שהוא רוצה למות ולהפוך לשידוד אולם אינו יודע היכן הניח את המכתב (תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 105, ש' 3-34).

גם פלוני מסר בחקירהתו מספר גרסאות: תחילת סיפר שהמשיב טען בפניו שהוא רוצה להרוג יהודי ולשם כך קנה את הגרזן: "בבוקר הוא אמר לי שהוא רוצה לעשות את הדבר הזה... כאשר אנחנו ישבנו... למעלה! הוא אמר לי שהוא רוצה להיותshade" (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 20, ש' 10-27; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 104, ש' 21-35, 23-21, 37). בהמשך חקירותו טען פלוני, כי המשיב אמר לו שהוא רוצה להרוג יהודי כבר ביום 25.10.15 (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 13, ש' 15-20). פלוני אף הוסיף כי המשיב תכנן לבצע את הפיגוע באמצעות "דלי... גרזן... פטיש... ולהב... הוא אמר לי את אלו אני רוצה לחת... הוא אמר לי אני רוצה ללקת לעשות איתם פיגוע... אז הוא אמר לי אתה רוצה לבוא איתני?... لأن לבוא איתך? אז הוא אמר לי לירושלים... אמרתי לו בהתחלה כן" (תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 20, ש' 9-19). כשהגיע יומ' 27.10.15, המשיב נראה לו לחוץ ו"כל הדרך היה אומר לי אני רוצה לחת את זהה... אני רוצה לדפוק אותה בראש שלו, אני הולך להכות מישחו איתה ואניاهرוג אותו. הוא היה אומר לי נעלם זהה, ונדפק מישחו... נכה אותו... נכה מישחו ו... יבואו המשטרה ויראו בנו" (שם, עמ' 71, ש' 24-28). במקום אחר בחקירהתו טען כי המשיב לא התכוון לתקוף יהודי באמצעות גרזן ולא אמר לו מפורשות כי התכוון לבצע פיגוע (שם, עמ' 55, ש' 15-18) אלא "אמר לי שהוא רוצה שימושו יראה אותו שהוא מרים את זה ויפחד וזה הוא יתקשר למשטרת ואז הם יבואו יחשבו שהוא רוצה להרוג מישחו ויראו עליו... זה מה שהוא אמר לי... הוא לא אמר לי שהוא רוצה לשימוש בזה" (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 27, ש' 13-19; עמ' 31; עמ' 36, ש' 18-27). בחקירהתו الأخيرة מסר פלוני, כי הוא והמשיב ישבו ביום 27.10.15 על המדרגות בטילת שער יפו "ואז התחיל להגידי לי... עבר אחד יהודי, אמר לי בו אן אקום לדקור אותו... אז אני אומר לו... כאשר אני אלך תזכיר אותו... הוא אמר לי בו... אני אכה את זהה... אמרתי לו אל תכה איש" (תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 52, ש' 4-1, 13-15) והמשיב שאל אותו "למה? אתה לא רוצה... אתה לא רוצה להכות יחד איתך? אז אמרתי לו לא" (שם, עמ' 56, ש' 2-5).

13. ככל אלה מצטרפת הודעת השוטר עטף נגים, שעוצר את המשיבים בטילת שער יפו. השוטר נגים ציין בהודעתו מיום 27.10.15, כי חשבו התעורר עת הבחן בשני המשיבים מסתכלים על בחור חרדי ומשוחחים ביניהם. הוא ניגש אל המשיבים, שאל אותם מהיין הם והורה למשיב לפתח את השקית בה החזיק. לפי התרשםות השוטר, המשיב גמגם, "**נלחץ והתחל לחש**" (ש' 11, 31). דברים דומים נכתבו על ידי השוטר בדו"ח העיכוב ובדו"ח הפעולה מיום 27.10.15.

14. מסקנת הבנים המתקבלת עד לכאן, היא שהודעות המשיבים בחקירהיהם במשטרת, בשילוב עדותו של השוטר נגים, מקיימות סיכוי סביר לכך שבתום המשפט יוכח מעבר לספק סביר כי המשיב הגיע עם פלוני לעיר העתיקה של ירושלים ביום 27.10.15, ורכש יחד אליו באותו מועד גרזן וסכין, במטרה לבצע פיגוע דקירה קטלני כלפי

יהודים, ובכך להפוך לשheid, וכי למטרה זו הגיעו המש��בים לטילת שער יפו והמתינו לקרבן היהודי מותאים כאשר הגרזן והסclin נמצאים ביכולתם. אלא שהוכחת עובדות אלו לכואורה, עדין אינה מספיקת. יש להוסיף ולבירר את השאלה, האם מעשים אלו של המשיב יצאו מגדר שלב ההכנה ונכנסו לגדירה של התנהגות המعيشית לקרהת השלמת הביצוע, ولو במידה המינימלית המאפשרת לסוג את התנהגות לגדירה של עבירות הניסיון. כל זאת - שוב - ברמה לכואורת בלבד.

15. כאמור, לטענת עו"ד קמר, גם אם יлокטו כל האמירות המפלילות בהודעות המש��בים, עדין פועלותיו של המשיב נותרו בשלב ההכנה בלבד ולא הבשילו לכדי עבירות הניסיון, זאת מאחר שלא הייתה כל תנועה של המשﬁבים לעבר קורבן פוטנציאלי כלשהו. טענותו הנגדית של ב"כ המבקשת היא שהמשﬁבים תכננו את הפיגוע מבעוד מועד, נסעו לירושלים בזמן שהמשיב היה אמור להימצא בבית הספר, רכשו כלי תקיפה למטרה ספציפית עליה שוחחו ביוםם שקדמו, והגיעו למקום התקיפה, אך שברור כי הסתiem שלב ההכנה והחל שלב הניסיון.

16. ניסיון הוא כל מעשה שאינו בגדר הכנ ג דא, וב└בד שהעבירה לא הושלמה (סעיף 25 לחוק העונשין). אין בהגדרת הניסיון בחוק כדי ליתן מענה ברור לשאלתמתי הפעולה הגלואה מהויה תחילת ביצוע העולה כדי ניסיון. נראה אפוא, כי התשובה לשאלת תליה בנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקורה. הפסיקה הכירה בשני מבחנים המסייעים להכריע האם המעשה העומד על הפרק יצא מגדרו שלב ההכנה והגיע כדי ניסיון לדבר עבירה: האחד - מבחן הקרבה המספקת; השני - מבחן החד-משמעות (ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר, פס' 39-38 (12.7.10) (להלן: "ענין סנקר").

על פי מבחן הקרבה המספקת, נקודת המוצא היא העבירה המושלמת, ממנה יש לבחון לאחר, בבחינת המעשים החסרים, האם מעשיו של הנאשם התקרבו באופן מספק, מוחשי ומסוכן אל ביצוע העבירה המושלמת. לעומת זאת, על פי מבחן החד-משמעות, נבחנות הפעולות שכבר ביצע הנאשם כבمعنى סרט אילם. לפי מבחן זה, מעשיו של הנאשם יבואו בוגדר עבירות הניסיון אם כוונתו הפלילית לביצוע העבירה המושלמת עולה באופן חד-משמעות ומשתקפת באופן ברור ממעשו (ע"פ 11/1996 נחאל נ' מדינת ישראל, פס' 29 לפסק דין של כב' השופט דנציגר, (23.12.14) (להלן: "ענין נחאל").

יש לבירר אפוא האם מעשיו של המשיב, כפי שהוכחו לכואורה, היו קרובים דים לביצוע עבירות הרצח המושלמת או האם גילו מעשים אלה באופן חד-משמעות את כוונת המשיב לביצוע העבירה המושלמת.

סבירוני, שוב - לכואורה בלבד, כי תיאור השתלשלות האירועים שלעיל, מלמד על שרשרת פעולות שהתבצעו בראוף של זמן ומרחב, באופן שזכה את סיפו של שלב ההכנה ו עבר לשלב של תחילת הביצוע. פעולות אלה הן: הפגישות

שקיים המש��בים והשיות שניהלו ביניהם ביום שקדםו ליום 27.10.15; נסיעת המשﬁבים לירושלים בבוקר יום 27.10.15; רכישת הגראן והסclin באותו היום בחנות לחומר בניין; והגעתם לשער שכם ולטיילת שער יפו, מקום ביצוע העבירה. הרצף המתואר כולל הן את פעולות ההכנה שביצע המשﬁב לרראת הגשמת ביצוע העבירה והן את תנועתו הפיזית אל עבר ביצוען של פעולות הקרובות דיין להשלמת העבירה או שעולה מהן באופן חד-משמעותי כוונת המשﬁב לבצע את העבירה המוגמרת. חיזוק לכך ניתן למצאו גם בדברי פלוני בחקירה, כי בבוקר יום 27.10.15 אמר לו המשﬁב: "הרי אתה לא רוצה לבוא איתי... וזה הוא אומר לי אתה לא רוצה להגיד לי שלום? אז אני התחלתי לחקק אותו ולנשך אותו וזה הגיע אלינו יהודי ולא יודע מה הוא אמר לנו והלך" (תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 51, ש' 14-18).

משכך, אין לקבל את טענת המשﬁב, לפיה יש בעובדת מעצרו בשלב מוקדם ובטרם הניף את הגראן לעבר קורבן קונקרטי כלשהו, כדי למד שמעשו לא הגיעו כדי שלב הניסיון. פים לענייננו דבריו של כב' השופט מלצר בע"פ 11/297 מחסן נ' מדינת ישראל, פס' 45 (22.7.13):

**"בר依 איפוא שיציאתו של המערער לכיוון גדר הגבול והגעתו בסמוך לה - מהוות
במובהך 'קפיצה איקוטית', או 'תנועה לעבר הביצוע' - המכenisות את פעולותיו של
המערער אל תוך מתחם הניסיון."**

טענה נוספת של המשﬁב בהקשר זה היא כי המעשים שביצע אינם יכולים להביא בגדר עבירת הניסיון, הויל והוא חסרי תכנית פעולה מסוימת ונעדרי קונקרטיזציה באשר לאופן ביצוע הפיגוע המתוכנן. כך נטען, כי המשﬁב נעצר בשלב מוקדם בו טרם נוצרה אצלו מחשבה מגובשת באשר לקורבן, למקום ולמועד הפיגוע המדוייק. אלא שלאור התכנון המוקדם, ורצף הפעולות שנעשו על ידי המשﬁב, כמוירות לעיל, קיים סיכוי סביר כי טענה זאת לא תתקבל בהליך העיקרי. עמד על כך כב' השופט לוי בע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברואיר, פס' 8 (23.11.06):

**"מותר גם להניח, כי ככל שמדובר בסדרת פעולות ארוכה יותר שהמבצע הספיק
לבצע בטרם נתפס, או ככל שזיקתו של הפעולות שנעשו לשם הגשמת העבירה
המיוחדת היא הדוקה יותר, כך גדלה הנטייה לראותו כמו שהחל ביצוע."**

יתרה מכך. בהתאם לפסיקה, עשויים להיות מקרים בהם מבצע העבירה אדייש באשר לנסיבות ביצועה, הינו - למקום ולמועד בו תתרחש העבירה ואף לזהותם המסויימת של קורבן העבירה. **"במקרים אלו לא ניתן לומר כי
מעשי של פלוני טרם חזו את רף ההכנה אל עבר עבירת הניסיון, מהטעם שטרם גיבש פלוני תוכנית פעולה
קונקרטית או טרם החל פלוני בתנועתו אל עבר היעד הקונקרטי - הן במקום והן מבחינת קורבן**

העבירה הצפוי... במאובן דברים זה, כאשר מלכתחילה מבצע העבירה אධיש בוגע למיקום או הזמן או הקורבן נגדו תבצע העבירה, מתייתרת מלאיה הדרישה כי הניסיון לביצוע העבירה המושלמת ילמד על רמת קונקרטיזציה גבוהה בדרך ביצועה" (ענין נחאל, פס' 35 לפסק דין של כב' השופט דנציגר).

לסיכום סוגיה זאת ראוי לתת את הדעת גם לדבריו של כב' השופט עמית בענין סנקר (פס' 42):

"**ענין של מדיניות משפטית ראויה, אין להגיא לתוכאה שעלולה להעמיד את המשטרה בדילמה קשה: האם לסקל את העבירה בדקה ה-88 או להמתין לדקה ה-90, על כל הסיכויים הכרוכים בכך לביטחון הציבור, רק על מנת שהערין ייחס כדי שהגיע כבר לשלב הניסיון.**"

החלת מדיניות זאת על נסיבותו הלכאיות של המקלה דין מעלה לכואורה כי השלב שבו השוטר נגמר התעורר ועצר את המשבאים לא היה שלב מוקדם של הכנה אלא שלב מתקדם של ניסיון, אף שבשלב המעצר לא המשיב ולא פלוני עמדו עם גראן או סcin שלופה אל מול קרבן פוטנציאלי.

17. משבאנו לכך, יש לדון בטענה חלופית נוספת של המשיב, לפיו מהודעות המשבאים עליה כי הם נמלכו בדעתם והתחרתו מכוננתם הלכאית המקורית לבצע פיגוע, ולפיכך עומדים להם פטור מחירות פלולית עקב חרטה כאמור בסעיף 28 לחוק העונשין.

18. ראייתי לדוחות טענה זו משלואה טעמים: **ראשית**, מקוםה של טענה זו להתברר לפני בית המשפט דין בהליך העיקרי ולא במסגרת הדיון בבקשת המעצר, המוגבל לבחינת סיכון ההרשעה ולא לקיומו של בירור מكيف וממצה באשר להרמת הנטלים: לא נטל הוכחת האשמה על ידי המאשימה ולא נטל הוכחת קיומו של פטור על ידי הנאשם (הנושא בנטול הוכחת קיומה של חרטה). **שנייה**, נאשם הטוען כי מעשיו לא יצאו משלב ההכנה ולא הגיעו כדי ניסיון - וכך הוא טיעונו של המשיב - אינו רשאי לטוען לחלוין לקיומו של פטור עקב חרטה, שהרי הפטור הנitin בסעיף 28 לחוק העונשין מוגבל ל"מי שניסה לעبور עבירה". עמד על כך כב' השופט לוי: "טענה זו [לפטור עקב חרטה]... אינה יכולה לעמוד יחד עם טענותו האחרת של המערער לפיה לא הוכח כי ניסה לאנוס את המתלוננת. טענת החרטה מקפלת בתוכה הודהה בדבר ביצוע הניסיון, ואך ברור הוא כי אין אוחזים מכך ממשני" (ע"פ 09/5271 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 9 (17.5.11)); **שלישית**, סעיף 28 לחוק העונשין אינו מסתפק בחרטה גרידא אלא דורש הוכחה מהנאשם לכך שהוא חドル מהשלמת המעשה "**מחפש نفسه בלבד**". הנאשם נדרש להוכיח כי חזרתו מביצוע העבירה המושלמת נבעה מרצונו העצמי ומתווך שכנווע פנימי שלו, ולא בעקבות לחץ שהפעיל עליו גורם אחר, קושי ביצוע העבירה

או נסיבה חיצונית אחרת (ענין נחאל, פס' 37 לפסק דין של כב' השופט דנציגר).

לאחר שבחןתי את מכלול הראיות הלאוריות השונות, כמו גם את טענותיו של המשיב, לא מצאתי כי עליה בידי המשיב להרים בשלב זה את נטל ההוכחה הרובץ עליו, בהתאם למאזן הסתברויות, אך שהוא הפסיק את ביצוע תכנית הפיגוע **"מחוץ נפשו בלבד"** ולא מחתה לחצים שהפעיל עליו פלוני או הגעת השוטר למקום. לאור כל חוקיותו, העיד פלוני כי ניסה להניא את המשיב מהזאתה לפעול של תכניתו להפוך לשاهיד (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 28, ש' 12-20; עמ' 33, ש' 22-28; תמליל חקירה מיום 29.10.15, עמ' 52, ש' 1-4; עמ' 116, ש' 6-20). יתרה מזאת, המשיב היה בחקירותיו כי פלוני ניסה להניאו מביצוע הפיגוע עד שלבסוף התחרט, אך בסמוך לכך נעצר על ידי השוטר (תמליל חקירה מיום 27.10.15, עמ' 17, ש' 33-39). ב"כ המשיב אף לא חלק על כך, עת טען בדיון בפניי כי **"המשיב 2 התחיל לדבר אל לבו ומתחנן אליו שלא יעשה זאת והוא צריך לעובד והוא משוכנע ואומר באמת טוב יותר לחיות"** (פרוט' מיום 25.11.15, עמ' 16, ש' 27-29). כפועל יוצא, גם אם נאמר שהיתה כאן חרטה, הרי שהיא נבעה מלחצים שהופלו על המשיב מצד פלוני ולא מתוך שכנוע פנימי של המשיב. לא זו אף זו, החרטה הייתה צריכה להשתקף בפעולה חיצונית של המשיב למניעת ביצוע העבירה. פעולה זאת אינה עולה לכואורה מחומר החוקירה. בנסיבות אלה, עולה לכואורה כי אי-השלמת העבירה לא נבעה מחרטתו הczanna של המשיב, אלא בעקבות לחץ שהפעיל עליו פלוני או בשל סיכולו המוקדם של הפיגוע על ידי השוטר, אשר גילה ערנות וחשד במשיבים. משכך, אין בטענת החרטה כדי להחילש בשלב זה את סיכוי הרשותו של המשיב עד כדי הפיכתם לסבירים בלתי-סבירים.

19.טרם חתימת הדיון בשאלת סיכוי הרשות הלאורית, אזכיר גם את טענת הסגנון בדבר מגבלותיו הנפשיות והשכליות של המשיב, כתוצאה מתאונת דרכים קשה בה נגע בשנת 2001. ב"כ המשיב ביקש להורות על הוצאת צו הסתכלות וקבלת חוות דעת פסיכיאטרית בשאלת אחוריותו הפלילית של המשיב למעשים המוחזוי בכתב האישום ובשאלת השירות הנפשית לעמוד לדין. בהחלטתי מיום 25.11.15 הורתה לפסיכיאטר המוחזוי לבדוק את המשיב וליתן לגבי חוות דעת כמתבקש. ביום 13.12.15 התקבלה חוות הדעת פסיכיאטרית, לפיה המשיב מטופל בטיפול רפואי ויש עדות ל湜מי הפרעה פוסט-טראומטית, אם כי לא נמצא עדות לקיום מחלת נפש במובן המשפטי. לפיכך נקבע בחוות הדעת כי המשיב כשיר לעמוד לדין ואחראי למשעו.

20.מן המקבץ לעיל עולה, כי קיימת תשתיית ראייתית לhocחת אשמתו של המשיב בעבירות המוחזות לו בכתב האישום, בעוצמה הדרישה להליך דין.

עלית מעצר

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

21. בעניינו מתקיימת עילת מעצר סטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, שכן העירה המיוחס למשיב נעהרתה תוך שימוש בנשק קור. יתרה מכך, מתקיימת לגבי המשיב אף העילה הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק, וזאת בשל החשש שהחרורו יסכן את בטחונו של אדם ואת בטחון הציבור. זאת במיוחד בתקופה הנוכחית, בה שוררת ברחבי הארץ, ובירושלים בפרט, מתחות בטחונית יוצאות דופן על רקע גל הטרור הגואה הפוקד את ישראל זה מספר חדשים, המתאפיין בין היתר באירועי דקירה המתבצעים על ידי מפגעים ייחדים ברוחבה של העיר.

חולפת מעצר

22. בכלל, אף אם קיימות ראיות לכואורה והוכחה עילת מעצר, שומה על בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה הולמת שפוגעתה בחירותו של הנאשם פחותה, כאמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים.

23. המשיב למד עד למעצרו בcaptcha י' בבית ספר תיכון בשכונת מגוריו בירושלים. על פי האמור בתסקיר שירות המבחן מיום 23.11.15, המשיב מתאר כי הוא מתקשה להסתגל לתנאי המעצר. הוריו של המשיב התכוינו לפקח עליו באדיות אם יוכל בית המשפט לשחררו למשך בית מלא. עם זאת, לאחר שמדובר בחלופת מעצר הקרובה לזרת האירועים (בפרט בצל המתחות הרבה במערב ירושלים), היא נשלה, ונבחנה חלופה נוספת בבית דודתו של האב באומ-אלפחים. גם חלופה זו נמצאה לא רלוונטית. המשיב והוריו התנגדו נחרצות לחלופת מעצר מוסדית. לסיקום צוין בתסקיר, כי נוכחות חומרת העבירות המיוחסות למשיב ומורכבותן של מצבו האישי, חלופה של מעצר בבית לא תוכל לאין את מסוכנותו. לפיכך ממליץ קצין המבחן לבחון אפשרות השתתפות המשיב בחלופת מעצר במסגרת חוץ ביתיית-טיפולית, וזאת ככל שהמשיב והוריו יתנו את הסכמתם לכך.

24. ב"כ המבקשת מתנגד לשחררו המשיב לכל חלופת מעצר. זאת, בין היתר, בשל חומרת המעשים; המתחות הביטחונית הרבה שטרם נמוגה; והעובדת שהמשיב היה מוקן למות ולהפוך לשheid, כך שאין חלופה שעשויה לאין את מסוכנותו הרבה.

25. מנגד, ב"כ המשיב ביקש לשחררו לחלופת מעצר, תוך שהציג על הפגיעה במצבו הבריאותי והנפשי של המשיב כתוצאה מהמשך המעצר. אשר להמלצת שירות המבחן בדבר בחינת העברתו של המשיב למסגרת חוץ ביתיית-טיפולית, הודיע הסגנור כי אביו של המשיב נפטר בהתנגדותו לחלופה זאת.

26. במצב דברים זה, לאור רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב לשלום הציבור ובצחונו הנלמדת מאופיין של העבירות שביצע לכואורה; על רקע המצב הביטחוני הקשה השורר במדינה; לאור התנגדות הוריו של המשיב

להמלצת שירות המבחן - הגעתו לכל מסקנה כי לא ניתן לאין את המסוכנות באמצעות חלופה. אשר על כן,
הנני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

תיק החקירה מוחזר לידי ב"כ המבקשה.

ניתנה היום, ג' בטבת תשע"ו, 15 דצמבר 2015, במעמד ב"כ המבashtra, ב"כ המשיב, המשיב עצמו,
ומתרגמנית בית המשפט לערבית.